Hristos, Baal și Ilie modern

Joi, 11 februarie 2010

Gili Cârstea

Declarația inspirată că solia trimisă bisericii prin frații Jones și Waggoner este „cu adevărat solia îngerului al treilea” provoacă nedumerire în rândul multor cititori. Ce legătură poate exista, se întreabă ei, între solia neprihănirii lui Hristos și proclamația îngerului din Apocalips 14? El spune:

„Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinților îngeri şi înaintea Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei şi icoanei ei, şi oricine primeşte semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credința lui Isus” (Apoc 14:9-12).

Aceasta este solia îngerului al treilea. Au vorbit Jones și Waggoner despre așa ceva? Ellen White a numit solia lor a fi despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Dar pasajul de mai sus nu pare a vorbi despre ea. Cum a ajuns sora White la concluzia că solia 1888 este „cu adevărat” solia îngerului al treilea?

Dificultatea armonizării acestor declarații provine în special din mentalitatea păguboasă că solia 1888 ar fi despre neprihănirea prin credință. Parcă îngerul nu vorbește despre așa ceva, iar dacă ar vorbi, atunci înseamnă că solia îngerului al treilea a început să sune din vremea lui Luther, atunci când a fost redescoperită neprihănirea prin credință.

Ellen White nu era nici naivă, nici dezinformată, ca să susțină că neprihănirea prin credință este solia îngerului al treilea. Ea provenea dintr-un mediu protestant, în care toată lumea știa ce e cu îndreptățirea prin credință, când a fost redescoperită și de către cine.

Ceea ce nu cunosc cei mai mulți cititori confruntați cu aceste declarații este contextul istoric în care au fost ele făcute. Cele mai multe dintre evenimentele și faptele istoriei sunt greșit înțelese, atunci când nu sunt corect așezate în conceptul marii controverse.

Exact în timpul desfășurării sesiunii Conferinței Generale din 1888, societatea americană a fost mai aproape de decretul duminical ca niciodată în întreaga ei istorie. Dumnezeu chema pe poporul Său la Nunta Mielului, ca să poată fi sfințit în ei „sub ochii lor,” iar vrăjmașul scotea din mânecă singura carte prin care putea contracara

cumva acțiunea lui Dumnezeu, devastatoare pentru interesele lui în acest conflict. Dacă Dumnezeu reușește să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos," s-a terminat cu guvernarea lui Satana pe acest pământ. Un popor făcut părtaș de natură divină, la fel ca Hristos, este singura și cea mai eficientă cale pentru demascarea lui Baal, hristosul mincinos care a atras întreaga lume la picioarele tronului din Sfânta, părăsit de adevăratul Hristos.

Tema centrală a soliei îngerului al treilea este închinarea. Există un Hristos adevărat și unul fals. Un Dumnezeu adevărat și unul fals. Care este cel adevărat?

Unul dintre ei somează omenirea, sub amenințarea cu moartea, să i se închine, așa cum spune ultima parte a capitolului 13 din Apocalips. Fiara – puterea civilă aflată sub controlul bisericii – impune un semn de loialitate, și amenință cu moartea pe oricine nu-i recunoaște autoritatea în materie de credință. Fiara spune că autoritatea ei vine de la Dumnezeu, și că în numele Lui acționează ea, spre binele și fericirea cetățenilor, pentru salvarea civilizației umane.

Biserica susține această poziție, și se pare că omenirea este captivată de această perspectivă. Toți par convinși de explicațiile clericale că Dumnezeu este nervos din cauza celor câțiva disidenți care nu se supun autorității, și că dezastrele provocate de El nu vor înceta până când omenirea nu găsește o soluție acceptabilă, o soluție finală.

Dar ei sunt victimele unei puternice amăgiri, la care poporul lui Dumnezeu a participat substanțial, predicând ani de zile un Dumnezeu cu trăsăturile de caracter ale diavolului. Noi spunem lumii că dezastrele sunt o pedeapsă de la Dumnezeu pentru nesupunere, dezastre care se vor înmulți și agrava până vom ceda în fața pretențiilor Sale de supunere necondiționată. Tragedia este corect descrisă în Ezechiel:

„Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, *pângăreau* Numele Meu cel sfânt, aşa încât se zicea despre ei: Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.

Şi am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-l *pângărea* casa lui Israel printre neamurile la care se dusese.

De aceea, spune casei lui Israel: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați *pângărit* printre neamurile la care ați mers.

De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost *pângărit* printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Şi neamurile vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor" (Eze 36:20-23).

Numele lui Dumnezeu este „pângărit," iar *numele* este *caracterul*. „Casa lui Israel" – poporul Său din orice generație – L-a prezentat pe Dumnezeu cu caracterul lui Baal, și așa se face că Baal s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Acum omenirea crede că acesta este Dumnezeu, și nu are nicio dificultate în aplicarea soluției finale cu rebelii care nu respectă autoritatea statului și învățătura bisericii.

Dumnezeu nu poate permite desfășurarea lucrurilor fără o ultimă avertizare despre această uluitoare amăgire. Și care este soluția Lui? Cum reușește să Se facă cunoscut omenirii? Cum obține închinarea și loialitatea lor? La o citire superficială a pasajului din Apocalips, soluția pare tot amenințarea cu moartea. Omenirea pare prinsă într-o dilemă de nerezolvat: Dacă nu se închină fiarei, vor fi omorâți. Dacă se închină fiarei va fi și mai rău, căci vor fi nu numai omorâți, dar și chinuiți veșnic în foc și pucioasă.

Cum acționează Dumnezeu pentru ca neamurile să înțeleagă că El este Dumnezeul adevărat, și că principiile Lui sunt în contrast marcant cu principiile Balaurului, Fiarei și Proorocului mincinos? Ezechiel ne spune clar: „Şi neamurile vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor.”

Aici intervine valoarea inestimabilă a soliei 1888. Ea produce un popor în care Dumnezeu va fi „sfințit” sub ochii oamenilor, ca ei să vadă diferența dintre Hristos și Baal. Ei vor fi făcuți „continuarea întrupării lui Hristos,” oameni în care Dumnezeu va locui în toată plinătatea Sa, așa încât caracterul Său – numele Său – să poată fi cunoscut de toți.

Astfel este demascată întreita alianță – Balaurul, Fiara și Proorocul mincinos – iar omenirea va înțelege că dumnezeul la care s-a închinat a fost unul mincinos. Milioane de oameni vor trece de partea lui Hristos în această ultimă confruntare dintre neprihănire și păcat.

Solia „foarte prețioasă” trimisă prin frații Waggoner și Jones este „cu adevărat” solia îngerului al treilea, deoarece ea trage o clară linie de despărțire între Hristos și Baal, între închinarea adevărată și cea falsă, exact „în Duhul și puterea lui Ilie” și exact după aceleași criterii. Armaghedon este muntele Carmel modern, o ultimă chemare adresată omenirii de a decide cui dorește să servească. Se vor afla din nou, față în față, Hristos, Baal și Ilie modern, sub ochii uluiți ai întregii familii umane aflate în fața ultimei decizii dintre viață și moarte.

Solia 1888 este soluția lui Dumnezeu în această milenară confruntare dintre adevăr și minciună, dintre întreita solie îngerească și întreita alianță malefică ce dorește să perpetueze guvernarea lui Satana pe acest pământ.